

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 11. marca 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač – Článok 5 bod 3 – Odovzdanie podliehajúce podmienke, aby dotknutá osoba bola vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač – Časový okamih vrátenia – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Článok 3 ods. 3 – Pôsobnosť – Článok 8 – Prispôsobenie trestu uloženého v členskom štáte, ktorý vydal zatykač – Článok 25 – Výkon trestu podľa článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV“

Vo veci C-314/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) z 1. mája 2018 a doručený Súdnemu dvoru 8. mája 2018, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa vykonania európskeho zatykača vydaného proti:

SF,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu štvrtej komory, sudcovia D. Šváby, K. Jürimäe a N. Piçarra (spravodajca),

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. marca 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- SF, v zastúpení: T. E. Korff a T. O. M. Dieben, advocaten,
- Openbaar Ministerie, v zastúpení: K. van der Schaft, L. Lunshof a N. Bakkenes, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman, C. S. Schillemans a A. M. de Ree, splnomocnené zástupkyne,
- Írsko, v zastúpení: G. Hodge a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci L. Dempsey, BL,

* Jazyk konania: holandčina.

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Faraci, avvocato dello Stato,
- rakúska vláda, v zastúpení: J. Schmoll, splnomocnená zástupkyňa,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Brandon, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení R. Troosters a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. mája 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 3 a článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), ako aj článku 1 písm. a) a b), článku 3 ods. 3 a 4, článku 8 ods. 2 a článku 25 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27), zmenenými rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“ a „rámcové rozhodnutie 2008/909“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania týkajúceho sa vykonania európskeho zatykača v Holandsku vydaného Judge of the Canterbury Crown Court (sudca pôsiaci na Crown Court v Canterbury, Spojené kráľovstvo) na účely vedenia trestného stíhania proti SF, holandskému štátnemu príslušníkovi.

Právny rámec

Právo Únie

Rámcové rozhodnutie 2002/584

- 3 Odôvodnenia 5 a 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú:

„(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň“ spolupráce v oblasti súdnictva;“

4 Podľa článku 1 tohto rámcového rozhodnutia:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia uvádzajú dôvody pre povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

6 Článok 5 toho istého rámcového rozhodnutia, nazvaný „Záruky, ktoré musí vydávajúcí členský štát [členský štát, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] poskytnúť v zvláštnych prípadoch“, stanovuje:

„Výkon európskeho zatykača vykonávajúcim súdnym orgánom môže podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu podliehať nasledujúcim podmienkam:

...

3. ak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač pre účely trestného stíhania, je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, odovzdanie môže podliehať podmienke, že táto osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ktorý bol proti nej vydaný vo vydávajúcim členskom štáte [výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*].“

Rámcové rozhodnutie 2008/909

7 Podľa článku 1 rámcového rozhodnutia 2008/909:

„Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

a) ‚rozsudok‘ je konečné rozhodnutie alebo súdny príkaz štátu pôvodu, ktorým sa fyzickej osobe ukladá trest;

b) ‚trest‘ je akýkoľvek trest odňatia slobody alebo akékoľvek opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody uložené na určitý alebo neurčitý čas za trestný čin na základe trestného konania;

c) ‚štát pôvodu‘ [štát, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] je členský štát, v ktorom bol vydaný rozsudok;

d) ‚vykonávajúcí štát‘ je členský štát, ktorému bol rozsudok zaslaný na účely jeho uznania a výkonu.“

8 Článok 3 uvedeného rámcového rozhodnutia znie:

„1. Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

2. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje v prípade, že sa odsúdená osoba nachádza v štáte pôvodu [štáte, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] alebo vo vykonávajúcim štáte.

3. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia. Skutočnosť, že popri tomto treste sa uložili pokuty a/alebo príkazy na konfiškáciu, ktoré ešte neboli uhradené, vymáhané ani vykonané, nie je dôvodom na nezaslanie rozsudku. Uznávanie a výkon takýchto pokút a príkazov na konfiškáciu v inom členskom štáte sa zakladá na nástrojoch uplatniteľných medzi členskými štátmi, najmä na rámcovom rozhodnutí Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie [(Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16)] a rámcovom rozhodnutí Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu [(Ú. v. EÚ L 328, 2006, s. 59)].

4. Toto rámcové rozhodnutie neovplyvňuje ani nemení povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

9 Článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909, nazvaného „Uznávanie rozsudku a výkon trestu“:

„1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný v súlade s článkom 4 a v súlade s postupom podľa článku 5, a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu, ktoré sú ustanovené v článku 9.

2. Pokiaľ je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže rozhodnúť o prispôbení trestu, len ak tento trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa jeho vnútroštátneho práva. Upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu.

...

4. Prispôbený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte pôvodu [štáte, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] z hľadiska druhu alebo dĺžky.“

10 Podľa článku 25 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaného „Výkon trestov na základe európskeho zatykača“:

„Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV, ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 [bod] 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.“

Holandské právo

- 11 § 6 ods. 1 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb) (Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“), ktorým sa prebralo rámcové rozhodnutie 2002/584 do holandského práva, stanovuje:

„Odovzdanie holandského štátneho príslušníka môže byť povolené, ak sa požaduje na účely trestného stíhania vedeného proti nemu a ak je podľa názoru vykonávajúceho súdneho orgánu zaručené, že pokiaľ bude v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za skutky, pre ktoré môže byť odovzdanie povolené, bude môcť tento trest vykonať v Holandsku.“

- 12 Článok 28 ods. 2 tohto zákona uvádza:

„Ak Rechtbank [prvostupňový súd] zistí..., že odovzdanie nemožno povoliť, je jeho povinnosťou takéto odovzdanie vo svojom rozhodnutí odmietnuť.“

- 13 § 2:2 ods. 1 Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájomnom uznávaní a výkone podmienečných a nepodmienečných trestov odňatia slobody) (Stb. 2012, č. 333, ďalej len „WETS“), ktorým sa prebralo rámcové rozhodnutie do holandského práva, znie:

„Minister je na účely svojho výkonu v Holandsku oprávnený uznať súdne rozhodnutie, ktoré mu bolo zaslané jedným z členských štátov, ktorý vydal zatykač.“

- 14 Podľa § 2:11 tohto zákona:

„1. Minister zašle súdne rozhodnutie a osvedčenie generálnemu advokátovi prokuratúry na odvolacom súde, pokiaľ sa hneď nedomnieva, že existujú dôvody na odmietnutie uznania súdneho rozhodnutia.

2. Generálny advokát súdne rozhodnutie bezodkladne predloží osobitnému senátu Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [Odvolací súd Arnhem-Leeuwarden, Holandsko]...

3. Osobitný senát Gerechtshof [odvolací súd] rozhoduje:

...

c) o tom, aké je prispôsobenie trestu odňatia slobody, ku ktorému vedú odseky 4, 5 alebo 6.

4. Pokiaľ dĺžka trvania uloženého trestu odňatia slobody prevyšuje hornú hranicu trestnej sadzby stanovenej za daný trestný čin podľa holandského práva, dĺžka trestu odňatia slobody sa zníži na túto hornú hranicu.

5. Ak je odsúdená osoba odovzdaná so zárukou jej vrátenia v zmysle § 6 ods. 1 [OLW], odsek 4 sa neuplatní, ale v takom prípade je potrebné skúmať, či uložený trest odňatia slobody zodpovedá trestu, ktorý by bol za daný trestný čin uložený v Holandsku. V prípade potreby sa trest náležite prispôsobí, pričom sa zohľadní vnímanie závažnosti spáchaného trestného činu etablované v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 15 Dňa 3. marca 2017 Judge of the Canterbury Crown Court (sudca pôsobiaci na Crown Court v Canterbury) vydal európsky zatykač proti SF, holandskému štátnemu príslušníkovi, s cieľom dosiahnuť jeho odovzdanie na účely trestného stíhania v súvislosti s dvoma trestnými činmi sprisahania s cieľom doviesť do Spojeného kráľovstva jednak 4 kilogramy heroínu a jednak 14 kilogramov kokaínu.
- 16 Officier van justitie (štátny zástupca, Holandsko) 30. marca 2017 požiadal súdny orgán, ktorý vydal zatykač, o poskytnutie záruky uvedenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 a v § 6 ods. 1 OLW.
- 17 Listom z 20. apríla 2017 Home Office (Ministerstvo vnútra, Spojené kráľovstvo) (ďalej len „Ministerstvo vnútra Spojeného kráľovstva“) odpovedalo nasledovne:

„...“

Spojené kráľovstvo sa zaväzuje, že pokiaľ bude SF uložený trest odňatia slobody v Spojenom kráľovstve, v súlade s oddielom 153C Extradition Act 2003 (zákon o extradícii z roku 2003), bude vrátený do Holandska hneď, ako to bude rozumne možné po ukončení trestného konania v Spojenom kráľovstve a všetkých ostatných konaní týkajúcich sa trestného činu, pre ktorý sa požadovalo odovzdanie.

Podrobné informácie o prípadnom treste uloženom SF budú oznámené, keď bude vrátený do Holandska. Domnievame sa, že odovzdanie na základe rámcového rozhodnutia [2002/584] neumožňuje Holandsku zmeniť dĺžku trvania trestu, ktorý prípadne uloží súd Spojeného kráľovstva.“

- 18 Ministerstvo vnútra Spojeného kráľovstva po tom, ako bolo požiadané, aby spresnilo, ktoré konania zahŕňa výraz „akékoľvek iné konanie“ v zmysle oddielu 153C zákona o extradícii z roku 2003, odpovedalo e-mailom z 19. februára 2018 takto:

„Dovoľujem si Vás informovať, že výraz ‚iné konanie‘ môže zahŕňať:

- a) preskúmanie opatrenia na konfiškáciu;
 - b) konanie o určení dĺžky trestu odňatia slobody, ktorý sa má vykonať, ak sa nezaplatí prípadná peňažná sankcia;
 - c) vyčerpanie možných opravných prostriedkov a
 - d) uplynutie akejkoľvek lehoty na zaplatenie v prípade príkazu na konfiškáciu alebo peňažnej sankcie.“
- 19 Vnútroštátny súd na úvod uvádza, že podľa SF táto záruka vrátenia osoby nespĺňa podmienky stanovené tak rámcovým rozhodnutím 2002/584, ako aj rámcovým rozhodnutím 2008/909, a že v dôsledku toho by mal Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) odmietnuť jeho odovzdanie príslušnému orgánu Spojeného kráľovstva. Tento súd sa v tejto súvislosti pýta na súlad určitých častí uvedenej záruky s rámcovými rozhodnutiami 2002/584 a 2008/909.
- 20 Pokiaľ ide jednak o časť listu Ministra vnútra Spojeného kráľovstva z 20. apríla 2017, podľa ktorého sa „Spojené kráľovstvo zaväzuje, že pokiaľ bude SF uložený trest odňatia slobody v Spojenom kráľovstve,... bude vrátený do Holandska hneď, ako to bude rozumne možné po ukončení trestného konania v Spojenom kráľovstve a všetkých ostatných konaní týkajúcich sa trestného činu, pre ktorý sa požadovalo odovzdanie“, vnútroštátny súd sa domnieva, že vyvoláva otázku, ktorá sa týka toho, v akom okamihu musí členský štát, ktorý vydáva zatykač, vrátiť osobu, ktorej odovzdanie sa požaduje, do vykonávajúceho členského štátu, na výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody.

- 21 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok z 25. januára 2017, van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37), v rozsahu, v akom sa domnieva, že takáto povinnosť vrátenia do vykonávajúceho členského štátu nemôže existovať pred tým, ako rozhodnutie o uložení trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody nadobudne právoplatnosť.
- 22 Tento súd si však kladie otázku, či členský štát, ktorý vydal európsky zatykač na účely trestného stíhania, ako členský štát, v ktorom bude rozsudok napokon vydaný, môže v rámci záruky stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 podmieniť vrátenie dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu pod podmienkou, aby nielen rozhodnutie o uložení trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody nadobudlo právoplatnosť, ale aby aj akékoľvek iné konanie týkajúce sa trestného činu, pre ktorý sa žiadalo vrátenie osoby, akým je konanie o konfiškácii, bolo právoplatne ukončené.
- 23 Podľa vnútroštátneho súdu možno tvrdiť, že cieľ spočívajúci v uľahčení sociálnej nápravy odsúdenej osoby, ktorý sleduje tak článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj rámcové rozhodnutie 2008/909, požaduje vrátenie dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu hneď, ako rozhodnutie o uložení trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia nadobudne právoplatnosť, bez toho, aby sa čakalo na výsledok iných konaní týkajúcich sa trestného činu, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač.
- 24 Podľa tohto súdu možno taktiež tvrdiť, že vrátenie dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu hneď, ako rozhodnutie o uložení trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia nadobudne právoplatnosť, môže spochybníť cieľ, ktorým je v súlade s článkom 67 ods. 1 a 3 ZFEÚ zabezpečiť vysokú úroveň ochrany v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti prostredníctvom opatrení na predchádzanie trestnej činnosti. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ by členský štát, ktorý vydal európsky zatykač na účely trestného stíhania, ako je členský štát, v ktorom bude rozsudok napokon vydaný, musel viesť konanie o konfiškácii bez účasti dotknutej osoby, tento členský štát by mohol čeliť praktickým problémom a dôkazom viazaným na túto neúčast, čo by mohlo viesť k tomu, že by musel upustiť od vedenia takéhoto konania.
- 25 Pokiaľ ide jednak o časť listu Ministerstva vnútra Spojeného kráľovstva z 20. apríla 2017, podľa ktorého „odovzdanie na základe rámcového rozhodnutia [2002/584] neumožňuje Holandsku zmeniť dĺžku trvania trestu, ktorý prípadne uloží súd Spojeného kráľovstva“, vnútroštátny súd sa domnieva, že vyvoláva otázku, či vykonávajúci členský štát, po odovzdaní osoby na základe záruky stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia môže v súlade s článkom 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 prispôbiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie spojené s odňatím slobody, ktoré budú tejto osobe uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, nad rámec toho, čo je povolené podľa článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909.
- 26 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti dodáva, že z parlamentnej činnosti, ktorá predchádzala prijatiu WETS, vyplýva, že podľa holandského zákonodarcu článok 25 rámcového dohovoru 2008/909 ponúka možnosť zachovať politiku prijatú voči holandským štátnym príslušníkom pred vykonaním tohto rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa cudzie tresty zmenili na tresty, ktoré sa zvyčajne ukladajú v Holandsku za podobný trestný čin, pričom táto politika je v súčasnosti zakotvená v § 2:11 ods. 5 uvedeného zákona. Cieľom je dosiahnuť rovnaké zaobchádzanie s holandským štátnym príslušníkom, ktorý má byť odovzdaný a voči ktorému mohlo byť vedené súdne konanie aj v Holandsku, a holandským štátnym príslušníkom, voči ktorému bolo vedené súdne konanie v Holandsku. Tento súd má pochybnosť, či článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 môže byť vykladaný v tomto zmysle.

27 Za týchto okolností Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Majú sa článok 1 ods. 3 a článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia [2002/584], ako aj článok 1 písm. a) a b), článok 3 ods. 3 a 4 a článok 25 rámcového rozhodnutia [2008/909] vykladať v tom zmysle, že členský štát vydania európskeho zatykača, ako štát, v ktorom bol vyhlásený rozsudok, v prípade, že vykonávajúci členský štát podmienil vydanie svojho vlastného štátneho príslušníka na trestné stíhanie poskytnutím záruky, uvedenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia [2002/584], že dotknutá osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli prípadne uložené v členskom štáte vydania európskeho zatykača, musí dotknutú osobu – po tom, ako trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie spojené s odňatím slobody nadobudli právoplatnosť –, skutočne vrátiť až vtedy, keď je ‚akékoľvek iné konanie týkajúce sa trestného činu, pre ktorý sa žiadalo vydanie tejto osoby‘ – ako napríklad konanie o konfiškácii –, právoplatne ukončené?
2. Má sa článok 25 rámcového rozhodnutia [2008/909] vykladať v tom zmysle, že členský štát, ktorý svojho štátneho príslušníka vydal na základe záruky uvedenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia [2002/584], ako vykonávajúci štát pri uznávaní a výkone rozsudku vydaného voči tejto osobe – odchylné od článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia [2008/909] – smie skúmať, či sankcia obmedzujúca slobodu, ktorá bola tejto osobe uložená, zodpovedá sankcii, ktorá by za predmetný skutok bola tejto osobe uložená vo vykonávajúcom štáte, a v prípade potreby smie uloženú sankciu obmedzujúcu slobodu náležite upraviť?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 28 Holandská vláda tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný.
- 29 Táto vláda sa domnieva, že položené otázky nesúvisia s predmetom sporu. Vnútroštátny súd mal vo veci samej posúdiť, či je záruka poskytnutá súdnym orgánom, ktorý vydal zatykač v súlade s článkom 5 bodom 3 rámcového rozhodnutia 2002/584. Z tohto ustanovenia pritom nevyplýva žiadna požiadavka, pokiaľ ide tak o okamih vrátenia dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu, ako aj výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody po uvedenom vrátení, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač. Predmet uvedených otázok tak nepodlieha skúmaniu, ktoré sa má vykonať v rámci konania týkajúceho sa výkonu európskeho zatykača, a pokiaľ ide o druhú otázku, patrí do pôsobnosti rámcového rozhodnutia 2008/909.
- 30 Holandská vláda sa ďalej domnieva, že položené otázky sú hypotetické. Podľa tejto vlády v okamihu, keď vnútroštátny súd vydá svoje rozhodnutie týkajúce sa vrátenia osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania do členského štátu, ktorý vydal zatykač, nie je isté, či táto osoba bude odsúdená, a teda či ju bude potrebné vrátiť do vykonávajúceho členského štátu. Nie je teda istá relevantnosť ostatných konaní v súvislosti s trestným činom, na základe ktorého je vydaný uvedený európsky zatykač, ako aj prispôbenia trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody.
- 31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdného dvora v rámci spolupráce medzi týmto súdom a vnútroštátnymi súdmi zakotvene v článku 267 ZFEÚ prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. V dôsledku toho, ak sa položené otázky týkajú výkladu určitého predpisu práva Únie, Súdny dvor je

v zásade povinný rozhodnúť [rozsudky z 25. júla 2018, AY (Zatykač – Svedok), C-268/17, EU:C:2018:602, bod 24, ako aj z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26 a citovaná judikatúra].

- 32 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdneho dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o návrhu na začatie prejudiciálneho konania podanom vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočné zodpovedanie položených otázok [rozsudky z 25. júla 2018, AY (Zatykač – Svedok), C-268/17, EU:C:2018:602, bod 25, ako aj z 24. októbra 2018, XC a i., C-234/17, EU:C:2018:853, bod 16 a citovaná judikatúra].
- 33 V prejednávanej veci vnútroštátny súd poskytol Súdnemu dvoru skutkové a právne okolnosti potrebné na to, aby užitočne odpovedal na položené otázky a uviedol dôvody, pre ktoré sa domnieva, že výklad ustanovení uvedených v položených otázkach je potrebný na rozhodnutie sporu, o ktorom prejednáva. Navyše, ako uviedol generálny advokát v bode 30 svojich návrhov, od odpovede Súdneho dvora na otázky týkajúce sa jednak rozsahu článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 a jednak článku 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 môžu priamo závisieť ďalšie kroky vnútroštátneho súdu v súvislosti s európskym zatykačom, o ktorý ide vo veci samej, takže sa nemožno domnievať, že tieto otázky nijako nesúvisia s predmetom sporu vo veci samej. Navyše, ako generálny advokát uviedol v bode 31 svojich návrhov, aj keď v tomto štádiu konania nemožno vedieť, najmä vzhľadom na prezumpciu neviny, či bude SF uznaný za vinného zo spáchania trestných činov, z ktorých je obvinený, a *a fortiori* určiť, či mu bude uložený trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, jedna vec je istá, a tou je, že táto hypotetická povaha je súčasťou normálneho priebehu trestného konania, a najmä akejkolvek záruky na základe článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584. V dôsledku toho je tvrdenie holandskej vlády založené na hypotetickej povahe položených otázok z dôvodu, že výsledok trestného konania je neistý, irelevantné.
- 34 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 35 S cieľom odpovedať na položené otázky treba na úvod pripomenúť, že právo Únie je založené na základnom predpoklade, podľa ktorého každý členský štát zdieľa so všetkými ostatnými členskými štátmi spoločné hodnoty, na ktorých je založená Únia, a uznáva, že tieto štáty majú s ním spoločné takéto hodnoty, ako sa spresňuje v článku 2 ZEÚ. Tento predpoklad implikuje a odôvodňuje existenciu vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi pri uznávaní týchto hodnôt, a teda pri dodržiavaní práva Únie, ktoré ich vykonáva [rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 35, a z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 45].
- 36 Tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá sa samotná opiera o vzájomnú dôveru medzi členskými štátmi, majú v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc [pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36, a z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 46].

- 37 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584, ako vyplýva najmä z jeho článku 1 ods. 1 a 2, v spojení s odôvodnením 5 tohto rozhodnutia, je nahradiť systém viacstranného vydávania osôb vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb podpísaného 13. decembra 1957 v Paríži, systémom vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb na účely výkonu rozsudkov alebo trestných stíhaní medzi súdnymi orgánmi, ktorý je založený na zásade vzájomného uznávania [pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39, a z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 26 a citovanú judikatúru].
- 38 V tejto súvislosti rámcové rozhodnutie 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektívnejšieho systému vydávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40 a z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 27 a citovaná judikatúra].
- 39 V oblasti, na ktorú sa vzťahuje rámcové rozhodnutie 2002/584, je zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 6 tohto rámcového rozhodnutia, „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, vyjadrená v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Vykonávajúce súdne orgány teda môžu v zásade odmietnuť vykonať takýto zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v rámcovom rozhodnutí 2002/584. Navyše výkon európskeho zatykača možno podriadiť iba podmienkam, ktoré sú taxatívne stanovené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41; z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 28, a z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 48].
- 40 Rámcové rozhodnutie 2002/584 výslovne uvádza jednak dôvody povinného (článok 3) a nepovinného (články 4 a 4a) nevykonania európskeho zatykača a jednak záruky, ktoré musí v osobitných prípadoch poskytnúť vydávajúci členský štát (článok 5). Štruktúra rámcového rozhodnutia 2002/584 sa síce opiera o zásadu vzájomného uznávania, avšak toto uznávanie nezahŕňa absolútnu povinnosť vykonať vydaný európsky zatykač (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. októbra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 50, a z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, body 29 a 30, ako aj citovanú judikatúru).
- 41 Rámcové rozhodnutie 2002/584 totiž ponecháva členským štátom možnosť, aby v osobitných situáciách umožnili príslušným orgánom členských štátov rozhodnúť o tom, či sa trest uložený v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, má vykonať na území vykonávajúceho členského štátu. Je to tak najmä podľa jeho článku 4 bodu 6 a jeho článku 5 bodu 3 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. októbra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, body 51 a 52, ako aj z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 30 a citovanú judikatúru). Toto posledné uvedené ustanovenie uvádza ako záruku, ktorú má poskytnúť členský štát, ktorý v osobitných prípadoch vydal zatykač, najmä záruku, o ktorú ide vo veci samej, ktorá sa týka vrátenia osoby do vykonávajúceho členského štátu, ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt v tomto štáte, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.
- 42 Na položené otázky treba odpovedať s prihliadnutím na tieto úvahy.

O prvej otázke

- 43 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 1 ods. 3 tohto rozhodnutia, ako aj s článkom 1 písm. a), článkom 3 ods. 3 a 4 a článkom 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 vykladať v tom zmysle, že ak vykonávajúci členský štát podmieni vrátenie osoby, ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt v tomto štáte a proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, tým, aby bola táto osoba vrátená do tohto štátu po vypočutí, s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, má tento štát povinnosť vykonať uvedené vrátenie nielen v okamihu, keď trest uložený dotknutej osobe nadobudne v tomto štáte právoplatnosť, ale aj v okamihu, keď bolo akékoľvek iné štádium konania, ktoré patrí do trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, právoplatne ukončené.
- 44 Treba uviesť, že článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 nespresňuje okamih, keď osoba, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač, ktorého výkon podlieha poskytnutiu záruky v zmysle tohto ustanovenia, musí byť vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.
- 45 Znenie tohto ustanovenia sa totiž obmedzuje v tejto súvislosti na stanovenie toho, že vrátenie dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, sa vykoná po tom, ako dotknutá osoba, ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, bola vypočutá v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.
- 46 Článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 treba teda vykladať v súlade s ustálenou judikatúrou s prihliadnutím na jeho kontext a ciele sledované týmto rámcovým rozhodnutím.
- 47 V prvom rade treba v tejto súvislosti pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 38 tohto rozsudku, že rámcové rozhodnutie 2002/584 má za cieľ zaviesť nový zjednodušený a efektívnejší systém vydávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona. V súlade s článkom 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia je totiž účelom mechanizmu európskeho zatykača umožniť zadržanie a vydanie požadovanej osoby tak, aby vzhľadom na cieľ sledovaný týmto rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezostal nepotrestaný a táto osoba bola stíhaná alebo vykonala trest odňatia slobody, ktorý jej bol uložený [rozsudok zo 6. decembra 2018, IK (Výkon doplňujúceho trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 39].
- 48 V dôsledku toho normotvorca Únie taktiež uznal v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 osobitný význam možnosti podporiť vyhliadky sociálnej nápravy štátneho občana alebo osoby, ktorá má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, tým, že jej umožní na území tohto členského štátu vykonať trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie spojené s odňatím slobody, ktoré budú tejto osobe po jej odovzdaní pri výkone európskeho zatykača uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 62, a z 21. októbra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52).
- 49 V druhom rade treba zohľadniť ustanovenia rámcového rozhodnutia 2008/909, keďže článok 25 tohto rozhodnutia stanovuje, že tieto ustanovenia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584 na výkon trestov, najmä v prípadoch, keď členský štát na základe článku 5 bodu 3 tohto posledného uvedeného rámcového rozhodnutia uloží ako podmienku na výkon európskeho zatykača vrátenie dotknutej osoby do tohto štátu, s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

- 50 V tejto súvislosti z článku 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 vyplýva, že účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest uložený súdom iného členského štátu.
- 51 Prepojenie stanovené normotvorcom Únie medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 teda má prispievať k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v uľahčení sociálnej nápravy dotknutej osoby. Ďalej, takáto sociálna náprava je nielen v záujme odsúdenej osoby, ale aj vo všeobecnom záujme Európskej únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. novembra 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, bod 50, a zo 17. apríla 2018, B a Vomero, C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75).
- 52 Navyše treba uviesť, že podľa článku 3 ods. 3 prvej vety rámcového rozhodnutia 2008/909 sa toto rámcové rozhodnutie uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia (rozsudok z 25. januára 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, bod 23). Článok 1 písm. a) rámcového rozhodnutia 2008/909 pritom vymedzuje pojem „rozsudok“ ako konečné rozhodnutie alebo súdny príkaz štátu pôvodu, ktorým sa fyzickej osobe ukladá trest. Skutočnosť, že toto ustanovenie odkazuje na „konečnú“ povahu dotknutého rozsudku, zdôrazňuje osobitnú dôležitosť priznávanú uvedenému rozsudku, s výnimkou rozhodnutí, proti ktorým bol podaný opravný prostriedok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, body 23, 24 a 27).
- 53 Z uvedeného vyplýva, že ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý koná na základe článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, uložil ako podmienku na výkon európskeho zatykača, aby osoba, proti ktorej bol vydaný a ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, bola vrátená do tohto štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, k uvedenému vráteniu týmto posledným uvedeným členským štátom môže dôjsť len po tom, ako rozhodnutie, ktorým sa ukladá uvedený trest, nadobudne právoplatnosť v zmysle judikatúry citovanej v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.
- 54 Navyše cieľ spočívajúci v uľahčení sociálnej nápravy dotknutej osoby, ktorý sleduje tak článok 5 bod 3 tohto rámcového rozhodnutia, ako aj uplatniteľné ustanovenia rámcového rozhodnutia 2008/909, podľa článku 25 tohto rámcového rozhodnutia vyžaduje, ak je záruka stanovená v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykonaná, aby k vráteniu dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu došlo čo najskôr po tom, ako rozhodnutie, ktorým sa ukladá uvedený trest, nadobudlo právoplatnosť.
- 55 Tento výklad potvrdzuje článok 3 ods. 3 druhá veta rámcového rozhodnutia 2008/909, podľa ktorého skutočnosť, že popri treste sa uložili pokuty alebo príkazy na konfiškáciu, ktoré ešte neboli uhradené, vymáhané ani vykonané, nie je dôvodom na nezaslanie rozsudku členského štátu, ktorý vydal zatykač do vykonávajúceho členského štátu v zmysle článku 1 písm. c) a d) tohto rámcového rozhodnutia.
- 56 Za predpokladu, že by sa však ukázalo, že prítomnosť osoby, ktorej boli v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, uložený trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie spojené s odňatím slobody, pričom proti rozsudku, ktorým bol uložený tento trest alebo toto opatrenie, už nemožno podať súdne prostriedky nápravy, je požadovaná v tomto členskom štáte z dôvodu iných súdnych konaní, ktoré patria do rámca trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, akým je určenie doplňujúceho trestu alebo opatrenia, cieľ spočívajúci v uľahčení sociálnej nápravy odsúdenej osoby, ktorý sleduje článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, musí byť vyvážený tak s účinnosťou trestného stíhania na účely zabezpečenia úplného a účinného potlačania trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, ako aj s dodržaním práva dotknutej osoby na obhajobu.

- 57 Navyše je potrebné pripomenúť, ako vyplýva z článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 a článku 4 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909, že tieto rámcové rozhodnutia nebudú meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v právnom poriadku Únie.
- 58 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora treba totiž pravidlá sekundárneho práva Únie vykladať a uplatňovať pri rešpektovaní základných práv, ktorých inherentnou súčasťou je dodržiavanie práv na obhajobu vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces, ktoré je zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie, ako aj v článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (rozsudok z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 60).
- 59 V rámci vyvázenia uvedeného v bode 56 tohto rozsudku tak prináleží súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, aby posúdil, či sa z konkrétnych dôvodov, ktoré sa týkali rešpektovania práva dotknutej osoby na obhajobu alebo práva na riadny výkon spravodlivosti, stáva prítomnosť týchto osôb v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, nevyhnutnou po tom, ako rozhodnutie o uložení trestu nadobudlo právoplatnosť, a kým sa právoplatne rozhodlo v iných štádiách konania v rámci trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač.
- 60 Naopak, súdny orgán členského štátu, ktorý vydal zatykač, nemôže v rámci záruky stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, z hľadiska cieľa spočívajúceho v uľahčení sociálnej nápravy odsúdenej osoby, systematicky a automaticky odkladať vrátenie dotknutej osoby do vykonávajúceho členského štátu v okamihu, keď boli ostatné štádiá konania, ktoré patria do trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, právoplatne ukončené.
- 61 V tejto súvislosti musí súdny orgán, ktorý vydal zatykač, na účely vyvázenia, ktoré musí vykonať, zohľadniť možnosť zavedenia mechanizmov spolupráce a vzájomnej pomoci existujúcich v trestnoprávnej oblasti podľa práva Únie (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhin, C-182/15, EU:2016:630, bod 47). V tejto súvislosti treba okrem iného uviesť, že ako vyplýva z článku 3 ods. 3 tretej vety rámcového rozhodnutia 2008/909, uznávanie a výkon takýchto pokút a príkazov na konfiškáciu v inom členskom štáte sa zakladá najmä na rámcovom rozhodnutí 2005/214 a rámcovom rozhodnutí 2006/783. Navyše smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 2014, s. 1), ktorej účel spočíva v zjednodušení a zrýchlení justičnej spolupráce medzi členskými štátmi na základe zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania (rozsudok z 24. októbra 2019, Gavanozov, C-324/17, EU:C:2019:892, bod 35), stanovuje vo svojom článku 24 vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu s cieľom výsluchu podozrivej alebo obvinenej osoby formou videokonferencie alebo inou formou audiovizuálneho prenosu, pričom vydávajúce a vykonávajúce orgány určia praktické opatrenia tohto výsluchu v spoločnej dohode.
- 62 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 1 ods. 3 tohto rozhodnutia, ako aj s článkom 1 písm. a), článkom 3 ods. 3 a 4 a článkom 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa má vykladať v tom zmysle, že ak vykonávajúci členský štát podmieni vrátenie osoby, ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt v tomto štáte a proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, tým, aby bola táto osoba vrátená do tohto štátu po vypočutí s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, členský štát, ktorý vydal zatykač, musí vykonať uvedené vrátenie hneď, ako sa rozhodnutie o uložení trestu stane právoplatným, iba že by sa z konkrétnych dôvodov, ktoré sa týkajú rešpektovania práva dotknutej osoby na obhajobu alebo práva na riadny výkon spravodlivosti, stala prítomnosť týchto osôb v štáte, ktorý vydal zatykač, nevyhnutnou, kým sa právoplatne rozhodne v iných štádiách konania v rámci trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač.

O druhej otázke

- 63 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 vykladať v tom zmysle, že ak výkon európskeho zatykača vydaného na účely trestného stíhania podlieha podmienke stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykonávajúci členský štát môže na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody uloženým v členskom štáte, ktorý vydal zatykač proti dotknutej osobe, odchyľne od článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, prispôsobiť dĺžku trvania tohto trestu, aby zodpovedal trestu, ktorý by bol uložený za dotknutý trestný čin vo vykonávajúcim členskom štáte.
- 64 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že článok 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 umožňuje príslušnému orgánu vykonávajúceho členského štátu prispôsobiť trest uložený v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, pokiaľ je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho členského štátu. Tento orgán však môže rozhodnúť o prispôbení takéhoto trestu, len ak tento trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa jeho vnútroštátneho práva, pričom upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho členského štátu. V tejto súvislosti článok 8 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2008/909 spresňuje, že prispôbený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte, ktorý vydal zatykač, najmä z hľadiska jeho dĺžky.
- 65 Článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909 teda stanovuje prísne podmienky pre prispôbenie trestu, ktorý bol uložený v štáte, ktorý vydal zatykač, príslušným orgánom vykonávajúceho členského štátu, ktoré predstavujú jediné výnimky zo zásadnej povinnosti uloženej uvedenému orgánu podľa článku 8 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe trestu, ako boli vymedzené v rozsudku vynesenom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36).
- 66 Z uvedeného vyplýva, že výklad predložený holandskou vládou, podľa ktorého článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 umožňuje v prípade osoby, ktorá bola odovzdaná do členského štátu, ktorý vydal zatykač, na základe záruky vrátenia, prispôsobiť trest uložený vykonávajúcim členským štátom aj mimo prípadov stanovených v článku 8 uvedeného rámcového rozhodnutia, nemožno uznať, inak by bolo toto ustanovenie, a najmä zásada uznania rozsudku a výkonu trestu zakotvená v jej odseku 1, zbavené akéhokoľvek užitočného účinku.
- 67 V dôsledku toho vykonávajúci členský štát nemôže len preto, že členský štát, ktorý vydal zatykač, vyjadří pri poskytnutí záruky na základe článku 5 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 výhradu, pokiaľ ide o prispôbenie trestu, ktorý bol prípadne uložený v druhom členskom štáte, ktorý by išiel nad rámec hypotéz uvedených v článku 8 rámcového rozhodnutia 2008/909, odmietnuť odovzdanie dotknutej osoby.
- 68 Za týchto okolností treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa má vykladať v tom zmysle, že ak výkon európskeho zatykača vydaného na účely trestného stíhania podlieha podmienke stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykonávajúci členský štát môže na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody uloženým v členskom štáte, ktorý vydal zatykač proti dotknutej osobe, prispôsobiť dĺžku trvania tohto trestu len za podmienok prísne stanovených v článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909.

O trovách

- ⁶⁹ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 5 bod 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v spojení s článkom 1 ods. 3 tohto rozhodnutia, ako aj s článkom 1 písm. a), článkom 3 ods. 3 a 4 a článkom 25 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, zmenenými rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že ak vykonávajúci členský štát podmieni vrátenie osoby, ktorá je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt v tomto štáte a proti ktorej bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, tým, aby bola táto osoba vrátená do tohto štátu po vypočítaní s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, členský štát, ktorý vydal zatykač, musí vykonať uvedené vrátenie hneď, ako sa rozhodnutie o uložení trestu stane právoplatným, iba že by sa z konkrétnych dôvodov, ktoré sa týkajú rešpektovania práva dotknutej osoby na obhajobu alebo práva na riadny výkon spravodlivosti, stala prítomnosť týchto osôb v štáte, ktorý vydal zatykač, nevyhnutnou, kým sa právoplatne rozhodne v iných štádiách konania v rámci trestného konania týkajúceho sa trestného činu, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač.
2. Článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299, sa má vykladať v tom zmysle, že ak výkon európskeho zatykača vydaného na účely trestného stíhania podlieha podmienke stanovenej v článku 5 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, vykonávajúci členský štát môže na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody uloženým v členskom štáte, ktorý vydal zatykač proti dotknutej osobe, prispôbiť dĺžku trvania tohto trestu len za podmienok prísne stanovených v článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299.

Podpisy